

Нас питали, якого ми роду (історична)

Слова Максима Гриви (Загривного), мелодія народна;
гармонізація Леопольда Яценка

Ходою
♩ = 105

Т.
Нас пи-та-ли, я-ко-го ми ро-ду, і ку-ди ми то-ру-єм шля-
ху?
То ж то ми на вра-тах Цар-го-ро-ду за-ли-
ши-ли чер-ле-ні щи-ти.
//- до-ле-ний край!

Нас питали, якого ми роду,
І куди ми торуєм шляхи.
Тож то ми на вратах Царгороду
Залишили черлені щити!

То ж то нами воздвигнутий Київ
Над віками твердинею став,
І від полчищ лихого Батия
Всю Європу грудьми захищав!

Пам'ятають Стамбул і Варшава
Нашу силу і славу гучну,
Як воскресла козацька держава,
Піднялась на визвольну війну.

А чи знаємо ми й наші діти
Щиру правду про подвиг дідів?
То ж то їхньою кров'ю політі
Наші землі з прадавніх віків!

Тож лишатись байдужим неможе,
Із колін, наш народе, вставай!
Хай нам розум і праця поможе
Відродити знедолений край!